

Η ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ.

Δυστυχή θνητέ ! ὡς φύλλον δένδρου, ἔρμαιον χει-
μώνων,
Ἐν τῷ μέσῳ μένεις δῶα μυστηριωδῶν δαιμόνων,
Τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ἀμφοτέρων αἰωνίαν
Τοῖς βροτοῖς ἐγγυωμένων ἀναλγῇ εὐδαιμονίαν·
Ἀψευδεῖς εἰν' ἐγγυήσεις ; ἐρωτήσατε τὸν χρόνον
Τῆς ἀναύδου Εἰμαρμένης τὸν θεράποντα τὸν μόνον.
Τι ὁ χρόνος οὗτος λέγει ;
Τοῦ θνητοῦ τὴν εὐπιστίαν, παρελθὼν καὶ μέλλον
ψέγει.

Μὲ τὰς πτέρυγας πλανῶμαι τῶν μουσῶν τὰς ἀθα-
νάτους,
Τὰς ἀδύσσοις διαβαίνω τῶν αἰώνων τὰς ἀθάτους,
Ἐρωτῶ τὴν εὐτυχίαν μήπως εἶδετε, ὦ χρόνοι,
Τὰ παρήγορα περὰ τῆς εἰς τὰ κράτη σας ν' ἀπλόγη;
Ἀλλὰ φεῦ ! πενθήρεις μόνον ὀδυρμοὶ, κλαυθοὶ καὶ
γόοι
Ἐκ τοῦ χάους τῶν αἰώνων ἀποκρίνονται ἀθρόοι,
Καὶ βοῇ γεννᾶται μία,
Ἀρὰ μία φρικαλέα, ὡς τοῦ πόντου τρικυμία.

Εἰς τὰ δάση μήπως παίζῃ μετὰ τὰς αὔρας τῶν ζε-
φύρων,
Ῥόδων, μύρτων καὶ ναρκίσσων ἀναπνεύουσα τὸ μύρον;
Οὐρανὸς ἐκεῖ γελοῖς, μειδιῶσα ἐκεῖ φύσις
Τοῦ ἀνθρώπου δὲν χλευάζει θλίψεις, πόνους καὶ πα-
θήσεις ;
Δὲν ἐμπνέει τὴν σιγὴν τοῦ τὸ λελούθ' ἀπαύστως
ῤεύμα ;
Τοῦ βορρᾶ τοῦ ἀδεσμεύτου τὴν δουλείαν τοῦ τὸ
πνεῦμα ;
Τὰς δειλαίας του μερίμνας
Δὲν χλευάζει τὸ πτερόεν, τὸ συμπαίζον μετὰ τὰς λί-
μνας ;

ὦ ! ἐκεῖ ἐν μέσῳ φύλλων τὸ πτηνὸν ἐγὼ τὸ ψάλλον,
Τὴν ῥοδόστολον πρωτὴν χαιρετῶ μετὰ στῆθος πάλλον.
Τῶν δασῶν ἐγὼ ἡ αὔρα, τὸ νερὸν ἐγὼ τὸ ῥέον,
Τῆς ζωῆς τὸ νᾶμα ῥαίνω εἰς τὰ ἔθνη τῶν ἀνθέων.
Ἀλλ' αὐτάς μου τὰς ἐκστάσεις ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰ-
ρήνης,
Ἐν τῷ μέσῳ τῶν γοήτρων τῆς σιγῆς καὶ τῆς γαλήνης
Μοῦ σαλεύει φωνὴ μία,
Ὡς μακρόθεν φερομένη ποντολάλος τρικυμία.

» Θνητέ, λέγει, ὅπου φέρῃς τὸ ταλαίπωρόν σου
βῆμα,
Τῆς ἀγρύπνου προσοχῆς μου μένεις πάντοτε τὸ θῆμα.
Οὐδ' εἰς πτέρυγας ἀνέμων, οὐδ' εἰς χώρας ἀοράτους
φεύγεις, δύστηνε, τοὺς ὕρους τοῦ ὀδυνηροῦ μου
κράτους !
Κ' εἰς τὰ δάση, κ' εἰς τοὺς βράχους, κ' εἰς τὰ σκότη,
κ' εἰς τὰ φῶτα
Κ' εἰς τὰ κράτη τῶν ἀέρων, κ' εἰς τῶν θαλασσῶν
τὰ νῶτα,

Εἰς τὸ μαῦρον ἕως χῶμα
Τῶν μνημάτων, σ' ἀνιχνεύει τὸ ἀνένδοτόν μου ὄμμα !
Τὴν σιγὴν τοῦ Ἄδου μόνην εἰς τὸ μνήμα τὸ ζοφῶ-
δες,
Τῆς μονάρχου δυστυχίας δὲν ταράττουσιν οἱ πόδες.
Ὅταν ἐπλάσε τὸ σύμπαν ὁ Μονάρχης τοῦ ἀπείρου,
« Εἰς τὴν ἁμαξάν τοῦ Χρόνου, ὁ Θεὸς με εἶπε, σύρου.
Πάν τὸ ἔργον τῆς χειρὸς μου ἀπειρόν σου ἔχε
θρόνον,
Καὶ πιστοὺς θεράποντάς σου τοὺς ὀμίλους τῶν αἰ-
ώνων.

Κ' ἡ γελοῦσσά μου χλεῖν
Τοὺς τυφλοὺς θνητοὺς πολλάκις ἀπατᾷ καὶ γοητεύει ».
ὦ ζωῆς λοιπὸν ἀπάτη ! εἰς τοῦ βίου τὴν πρωτὴν
Βλέπει μόνον μειδιῶσαν ὁ θνητὸς τὴν εὐτυχίαν
Ὡς τὴν δρόσον εἰς τὸ ῥόδον, ἀλλ' ἡ δρόσος, οἶμοι !
θνήσκει,
Πρὶν βιώσῃ, κ' ἡ ἡμέρα τεθνηκυῖαν τὴν εὐρίσκει.
Εἰς τοῦ βίου τὰς νεφέλας ἐπιφάνεται ὡς ἱοίς,
Τὴν ὁποίαν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ταλαίπωρος τριήρης
Σπεύδουσα δὲν συλλαμβάνει.
Φροῦδον ὄναρ εἶναι πᾶσα τῆς ζωῆς μας τερπνὴ πλάνη !

Καὶ λοιπὸν ὡς τὰ στρουθία, ἡ βορὰ ἡμεῖς τῶν πόνων
Καὶ τὸ παίγιον καὶ θῆμα τῆς μονάρχου τῶν αἰώνων;
Ἡ χαρὰ λοιπὸν τοῦ τάφου καὶ τοῦ σκότους εἶναι
κτῆμα
Κ' ἐν αὐτῷ τοῦ ὁδοιπόρου προσδοκᾷ τὸ πλάνον βῆμα;
Καὶ φυγὰς τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὸν οὐρανὸν ἰδρύθη,
Ὅπου ἄρχει τῶν δακρύων καὶ τῶν θλίψεων ἡ λήθη;
ὦ ! ἐκεῖ, ψυχὴ μου, πέτα,
Καὶ τοὺς πόνους καὶ τὰ πάθη τῶν βροτῶν ἀποχι-
ρετά !

ὦ κρυπτὲ εἰς πάντας Ἄδη ! εἰς πλάνητης κηκοδαί-
μων,
Φθινοπώρου φύλλον τρέμον εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέ-
μων,
Τὴν φρικώδη πύλην κρούει τῶν κρυπτῶν σου ἀνα-
κτόρων
Ἕνα μόνον τάφου πῆχυν παρὰ σοῦ ζητῶν ὡς δῶρον.
Δός μοι ἄσυλον, ὦ τάφε ! οἶος, οἶος καὶ ἂν ᾔσαι,
Τὴν ἐνθύμησιν τοῦ κόσμου φθάνει μόνον νὰ στερεῇσαι.
Φθάνει μόνον νὰ καλύπτῃς τὸ σεπτὸν ἐκείνης χῶμα,
Τὴν ὁποίαν ἐστερήθη τὸ πολὺ δακρὺ μου ὄμμα !
Σῆρος. ΜΥΡΩΝ.

ΜΕΡΟΣ Β.

Αἶθρ.

Ἄνθη, σεῖς τοῦ αἰσθήματός μου
Ἀπαυγάσματα τερπνὰ,
Σεῖς, ἀγάπης ὑπερμέτρου
Τέχνα ἀθῶα, τέχνα ἀγαθὰ,

Σεῖς, 'ποῦ ὑμνεῖτε ὅ,τι προσφέρει
Ἡ καρδιά μου τῆς μητρὸς,
Καὶ τὴν ἄπειρόν μου θλίψιν
Ἐν τὸν χαμὸν τῆς θυγατρὸς,

Περιέλθετε δρομαίως
Πανταχοῦ μὲ στεναγμούς,
Καὶ ζητήσατε ἓνα τάφον,
Ὅστις κλείει τοὺς οὐρανοὺς.

Καὶ ὅταν εὕρητε τὸν τάφον,
Τότε μὲ ῥῆμα λυπηρὸν
Ὅλα εἰς στέφανον πλεχθῆτε
Καὶ οὕτω μείνατε εἰς αὐτόν.

Φεῦ, τί ὄνειρον μὲ θέλγει !
Ἐσὺ ἀγάπης εἶ με ;
Ἄ, χαρῆτε εἰς τὴν χαράν μου,
Ἡλιε, ἀστέρες, οὐρανέ !

Τοιοῦτους λόγους παῦσε, παῦσε,
Ἡ ψυχὴ μου μὴν ἐκδῇ,
Διότι τόσῃν εὐτυχίαν.
Νὰ ὑποφέρῃ ἀδυνατεῖ.

Ἄχ, ἀνέκφραστος ἡδύτης,
Ἄχ, θεῖα λόγια, ἐρωτικά !
Πάλιν λέγε τα πνέω
Ἡδονὴν γοητευτικά.

Λέγε τα, ν' ἀναγαλλιάσῃ
Ἡ ἀναμμένη μου ψυχὴ . . .
Παῦσε, τόσῃν εὐτυχίαν
Νὰ ὑποφέρῃ ἀδυνατεῖ.

Τίς καρδιά νὰ αἰσθανθῇ, καὶ τί στόμα
Ἡμποροῦσε νὰ ἐκφράσῃ ποτὲ
Ποίας χαρὰς, ποίας ἡδύτητας κράζει
Τῆς ἀγάπης τὸ πρῶτιστον ναί !

Ὅση ἐλπίς ὅση δόξα ἐδῶ κάτω,
Ἐν τὰ ἐπουράνια ὅ,τι ὑπάρχει τερπνόν,
Ὁ καιρὸς, ἡ ἀνθρωπότης, ἡ φύσις,
Ἐσωκλείονται εἰς τὸν λόγον αὐτόν.

Ὡς τὰ κύματα τὸ ἓνα μὲ τ' ἄλλο
Ἀγριωμένα μὲ πάλιν πολλὴν
Συνωθοῦνται, πλὴν ὅλα τὰ σβύνει
Ἡ γαλήνη εἰς ὀλίγην στιγμὴν,

Οὕτω σβένει τὴν τύρβην τοῦ κόσμου
Σὺ, χρόνε ἄκαμπτε, χρόνε σκληρέ,
Ἄλλ' ὥς ἥλιος στὴν μνήμην μας λάμπει
Τῆς ἀγάπης, ἕως τὸν τάφον, τὸ ναί.

Σὲ, θεά, νὰ λησμο ἦσω
Ἡμπορῶ ποτὲ μου ἐγώ ;
Ἀῖσθημα σ' ἐμὲ νὰ ὑπάρχῃ
Καὶ μακρὰν σου ἤδη νὰ ζῶ ;

Πῶς ν' ἀνοίγουν οἱ ὀφθαλμοί μου
Καὶ ματαίως νὰ σὲ ζητοῦν ;
Πῶς τὰ ὦτα τὴν φωνήν σου
Τὴν γλυκεῖαν νὰ μὴν ἀκοῦν ;

Ὅταν πλέον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου
Δὲν ἐξέλθῃ τὴν αὐγὴν,
Καὶ οἱ ἀστέρες ἀπὸ Δίσιν
Τρέξουν εἰς Ἀνατολήν,

Καὶ μὲ τ' ἄπειρον συνάμα
Τῆς ψυχῆς παύση ἡ ζωή.
Μόνον τότε θέλουν παύσει
Τῆς ἀγάπης μου οἱ παλμοί.

Διὰ τῆς ἀγάπης
Ζωὴν γνωρίζω,
Δι' αὐτῆς αἰσθάνομαι,
Δι' αὐτῆς ἐλπίζω,

Αὐτὴ εἶναι ὁ μόνος
Ὁ λογισμὸς μου,
Αὐτὴ εἶναι ὁ πλοῦτός μου,
Αὐτὴ τὸ φῶς μου.

Ἄν χωρὶς αἰσθημα
Στιγμὴν θὰ ζήσω,
Καὶ τὴν ἀγάπην μου
Ἄν λησμονήσω,

Ὁ κόσμος θέλω
Νὰ μὲ μισήσῃ,
Καὶ ἐπάνω μου ἔκλαυστος
Τάφος νὰ κλείσῃ.

Κυριεύει ὅλην τὴν νύκτα
Σιωπὴ, πάνδημος σιωπὴ,
Πλὴν ἡ φύσις ἑστὰς κιοδίας
Μὲ πᾶν μέσον ὀμιλεῖ.

Ὅμιλεῖ μὲ τὸν ἀέρα,
Ποῦ σιγὰ σιγὰ φυσᾷ,
Μὲ τὰ δένδρα ὅπου κινοῦνται,
Μὲ τ' ἀνήσυχα νερά.

Μὲ τὰς πλήρεις μελωδίας
Ὅμιλεῖ καὶ τοῦ παντός,
Ὅμιλεῖ καὶ μὲ τὸ σκότος,
Ὅμιλεῖ καὶ μὲ τὸ φῶς.

Δι' ἐμὲ εἰς τόσῃν ὀμιλίαν
Μένει κρύα καὶ σιωπηλὴ,
Διότι ἡ φύσις ν' ἀναστήσῃ
Τοὺς νεκροὺς δὲν ἠμπορεῖ.

Ἐρμῆς, μεμονωμένος,
Πλάνης τρέχῳ ἐκεῖ κ' ἐδῶ,
Καὶ ποτὲ ναῦρῳ κάμμιαν
Θεραπείαν δὲν ἤμπορῶ.

Κάθε ἡμέρα ὅπου προβαίνει,
Κάθε ἡμέρα ὅπου ἀπερνᾷ,
Τὰς πληγὰς μου περισσεύει,
Καὶ νέους πόνους μὲ ἐξυπνᾷ.

Κάθε δένδρον 'ποῦ ἀπαντήσω,
Κάθε λίθος ποῦ πατῶ,
Ὁ οὐρανὸς 'ποῦ μὲ φωτίζει,
Αἱ πεδιάδες 'ποῦ θεωρῶ,

Μοῦ ἐνθυμίζουν πῶς ἐχάθῃ
Μὲ αὐτὴν πᾶσά μου χαρά,
Πῶς πικρῶς τῆς ἀτυχίας
Μὲ σκεπάζουν τὰ πτερά.

(ἐκ τοῦ Φοίνικος)

Ἡ ἐφημερὶς τῆς Στοκλῆμης ἀναφέρει τὸ ἐξῆς τραγικὸν περιστατικόν, συμβάν ἐσχάτως εἰς Σλαβονίαν.

Συνταγματάρχης τις οὐγγρικοῦ τινος τάγματος, σταθμεύοντος κατὰ τὴν ὁροθετικὴν γραμμὴν, διετάχθη παρὰ τοῦ διοικητοῦ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν θανάτωσιν στρατιώτου τινός, καταδικασθέντος κατ' ἀπόφασιν τοῦ στρατοδικείου, ἕνεκεν ἀπειθείας.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὁ συνταγματάρχης ἐκίνει πρὸς τὸ ὠρισμένον μέρος ὁ διοικητὴς προσκαλέσας αὐτὸν, τῷ διεκοίνωσεν ὅτι ὁ κατάδικος ἔτυχε βασιλικῆς χάριτος. Ἐν τούτοις, προσέθηκεν, ἐπειδὴ εἶναι ἀνάγκη αὐστηροῦ παραδείγματος καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς, ἰδοὺ, λάβε τὸ ἔγγραφον τῆς χάριτος, ἔχε το μυστικόν, καὶ μὴ τὸ ἀναγνώσῃς εἰς τὸν κατάδικον, μέχρις οὗ γονυπετῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ δεδεμένος τοὺς ὀφθαλμοὺς χάσῃ πᾶσαν ἐλπίδα καὶ δὲν περιμένῃ πλέον παρὰ τὸ θανάσιμον κτύπημα.

Αἱ ὁδηγαί τοῦ διοικητοῦ ἐτηρήθησαν ἀκριβῶς· φθάσαντα εἰς τὸ μέρος τῆς τιμωρίας, ὁ ἱερεὺς ἐξωμολόγησε τὸν κατάδικον, τοῦ ἔδωκαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐνωματῖα στρατιωτῶν, πληρώσασα τὰ ὅπλα, παρετάχθη βήματά τινα μακρὰν αὐτοῦ, ἐτοίμη εἰς πυροβολισμόν. Ὁ στρατιώτης ἐγονυπέτησε καὶ δὲν περιέμενε πλέον παρὰ τὸν θάνατον.

Ἡ στιγμή λοιπὸν εἶχε φθάσει ὅπως φανερωθῇ τὸ διάταγμα τῆς χάριτος, καὶ ὁ συνταγματάρχης ἔβαλε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον τοῦ διὰ νὰ τὸ λάβῃ· ἀλλὰ δι' ἀπευκατίας ἀδεξιότητος συμπέσεν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ καὶ τὸ λευκόν του βινόμακτρον, τὸ ὅποιον ἔπεσε χαμαὶ τὸ περιστατικόν τοῦτο ἦτο δυστυχῶς τὸ σῆνθος· σῆνθημα τοῦ πυροβολεῖν τὸν οὕτω καταδικαζόμενον, καὶ πρὶν ἢ ὁ συνταγματάρχης προφθάσῃ ν' ἀπαγγεῖλῃ λέξιν, οἱ

στρατιῶται πυροβολοῦν, καὶ ὁ δυστυχὴς κατάδικος πίπτει κατὰ γῆς ἠραγμένος.

Μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο, ἡ ἐπιστολὴ τῆς χάριτος πίπτει ἀπὸ τὰς τρεμοῦσας χεῖρας τοῦ συνταγματάρχου, ὅστις κυτπήσας τὸ μέτωπον, κατηραμένος ἐγὼ! ἀνεφώνησεν καλεῖται ἔπειτα τοὺς στρατιώτας νὰ ἐπικνέλωσιν εἰς τὸν στρατῶνα, καὶ δίδει τὴν παραίτησίν του. Λέγεται ὅτι ἀπελθὼν εἰς μοναστήριον ἐγένετο μοναχός.

Ἀγοραῖός τις ποιητῆς (poeta da dozzina) Κάφ-
σαν καλούμενος, παρεκάλεσε τὸν Πινδεμόντην νὰ κρίνῃ μίαν αὐτοῦ τραγωδίαν καὶ ἀνεχώρησεν ἀφ' οὗ τὸ χειρόγραφον.

Ἐπιστρέψας τὴν ἐπιούσαν, ἠρώτησε τὸν κριτὴν εἰς ἀνέγνω τὴν τραγωδίαν καὶ πῶς τὴν εὔρε. Λάβε τὴν, ἀπεκρίθη οὗτος καὶ εὕρισκεις εἰς πᾶσαν σελίδα τὴν κρίσιν μου. Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς ποιητῆς ἔμεινεν ἐμβρόντητος μετ' ὀλίγον, διότι ἀνοίξας τὸ χειρόγραφον εὔρεν εἰς ἐκάστην σελίδα μίαν μόνην γραφείσαν λέξιν, Κάσσαν, τοῦτέστι τὸ ὄνομά του δι' ἄλλης ὀρθογραφίας σημειωμένον.

Ἡ κρίσις δὲν ἦτο δυσεξήγητος.

Ὁ ζωγράφος Γρὸς παραγγελλεῖς νὰ ζωγραφίσῃ τὸν Ναπολέοντα ἐπισκεπτόμενον τοὺς ὑπὸ λοιμοῦ ἀσθενοῦντας ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς Ἰόππης, ἠθέλησε νὰ γράψῃ καὶ τοὺς ὑπασπιστάς, οἵτινες συνώδευον τότε τὸν στρατηγὸν καὶ πάντες ἐνέδωκαν νὰ ζωγραφηθῶσι πλὴν ἐνός. Ἄς οἰκονομήσῃ ὅπως δύναμαι τὴν εἰκόνα μου χωρὶς τοῦ προσώπου σου, τῷ εἶπεν ὁ καλλιτέχνης.

Ἐτελείωσε δὲ ἡ εἰκὼν παριστῶσα καὶ τὸν Ναπολέοντα ἐγγίζοντα τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πάντας τοὺς ὑπασπιστάς του ἀκολουθοῦντας ἀφ' ὧς τὸν στρατηγὸν· ἀλλ' εἰς τούτων ἐφαίνετο καλύπτων τὸ πρόσωπόν του, ὡς ἂν ἐφοβεῖτο νὰ ἀναπνεύσῃ τὴν μεμολυσμένην ταύτην ἀτμοσφαῖραν. Πολλοὶ δὲ ἐπίστευσαν ὅτι ἦτο ἔπαινος τοῦ Βοναπάρτου ἡ γειννίασις ἐνός δειλοῦ, οἱ δὲ φίλοι ἀνεγνώρισαν ὅτι ἦτο πνευματώδης ἐκδίλησις τοῦ ζωγράφου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὴν περὶ τὴν σύνταξιν διεύθυνσιν τῆς Εὐτέρπης ἀνεδέχθη ὁ Κ. Γ. Χ. Ζαλοκώστας, ὦν τοῦ λοιποῦ εἰς τῶν τακτικῶν αὐτῆς συντακτῶν ὡς καὶ ὁ Κ. Κωνσταντῖνος Πῶπ.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Ἡ Παναγία τοῦ Τάσου. — Τὸ ὄνειρον, συνέχεια καὶ τέλος. — Ἡ παιδαγωγός, διήγημα.

Ποικίλα. Βλούμεμβάχ. Ἀπόπερα δηλητηριάσεως. — Ποιήσεις, εἰς τὴν ἀποδημοῦσαν ψυχὴν του. — ἡ Ἑλπίς. — ἡ εὐδαιμονία. — ἄνθη, ἐκ τοῦ Φοίνικος. — ἀνέκδοτα. — Εἰκονογραφία Βλούμεμβάχ. — ψυχὴ ἀποδημοῦσα.